

Nieuwsbrief vanuit Paramaribo – oktober 2015

De korte vakantie in Nederland heeft mij nieuwe energie gegeven om hier het werk weer op te pakken. Bij terugkomst op mijn kamer in Paramaribo was alles weer een beetje nieuw. Na een vertrek uit Nederland op een kille natte ochtend stond ik op de zelfde dag weer in de tropische zon. Bij de douane stelde ze geen lastige vragen omdat de beambte niet de stempels en kortverblijf visa in mijn paspoort zag. Hij keek heel oppervlakkig en dat is iets wat hier in Suriname heel vaak gebeurt. Bij aankomst stond er een warme maaltijd voor mij klaar, of eigenlijk nog net een beetje warm. Maar groot genoeg om de helft te bewaren tot morgen. De volgende ochtend vlak na het opstaan keek ik uit mijn raam en zag in de zachte ochtend zon een fraai geklede dame met een parasol richting de bushalte schrijden. Hier zal een dame nooit rennen, nooit stevig doorlopen, nooit wandelen, nee hier schrijdt men voort alsof men de hele dag de tijd heeft. Bij het zien van dit tafereel, dacht ik: "ik ben weer thuis".

De eerste week hier begon stevig, met een paar merkwaardige zaken. Daags na mijn aankomst komt er 's morgens de melding dat er een gebouw in de binnenstad in brand staat. Het centrum van Paramaribo kent vele monumentale houten gebouwen die vlak aan elkaar grenzen. De brandweer ruikt met groot materieel uit en de media ook. Omdat ik bij een omroepbedrijf werk, rijden wij ook uit voor tv opnamen en een rechtstreeks radioverslag. Onderweg hoor

ik dat het gaat om het gebouw waar een deel van het ministerie van Justitie en Politie in is gevestigd. Onder andere zit hier de dienst vreemdelingenzaken. Dat heeft mijn interesse, want ik wacht nog steeds op mijn verblijfsvergunning. Bij het gebouw aangekomen zien we dikke rook en de vlammen komen nog uit het gebouw. De twee bovenste etages staan er nog wel, maar binnenin zal niet veel gespaard zijn. Die dag lees ik in de kranten dat inderdaad alle documenten verloren zijn gegaan. Nog een paar dagen later spreken de kranten duidelijk over brandstichting. De nieuwe minister van Justitie en Politie, mevrouw Jennifer van Dijk - Silos, had al eerder op haar departement de directrice van de afdeling vreemdelingenzaken ontslagen op grond van bewezen corruptie. Het was bekend geworden dat vele aanvragen voor verblijfsvergunningen bleven liggen, tenzij de aanvrager duizenden dollars betaalde onder de tafel. De afgelopen weken was deze minister weer in het nieuws omdat ze persoonlijk de hele afdeling vreemdelingenzaken ontslagen heeft en corruptieschandalen bekend maakte waar drie ministeries bij betrokken waren. Mevrouw van Dijk- Silos wordt al de 'Iron lady' genoemd, over de brandstichting is ze ook duidelijk: corrupte ambtenaren die het bewijs van handelen wilden vernietigen. Het was al merkwaardig dat op de dag van de brand meer dan de helft van de medewerkers in het gebouw met ziekteverlof was. De 'Iron Lady' ontdekte een achterstand van 5000 aanvragen voor verblijfsvergunningen. Ze gaat ze nu persoonlijk behandelen

Minister Jennifer van Dijk - Silos

en de hele vreemdelingendienst wordt opnieuw opgezet. Maar pas vanaf november. Ik vraag me af of ik mijn vergunning ooit zal zien. Soms vraag ik me ook af in wat voor land ik terecht ben gekomen.

Het is nog maar een paar dagen na de brand in het monumentale gebouw in de stad, dat mijn baas tegen 's morgens zegt dat we binnen een half moeten vertrekken naar Moengo. Dat plaatsje ligt op 100km afstand van Paramaribo en het is ruim anderhalf uur rijden. Daar in dat kleine stadje, dat vroeger heel liefelijk was en nu vergane glorie is, staat een steunzender van de omroep. Vlak voor vertrek krijg ik een foto te zien van onze installatie daar en het ziet eruit alsof een deel ervan in brand gestaan heeft. Ik krijg de opdracht om alles

Moengo

mee te nemen wat nodig is voor een onderzoek of een noodreparatie. Enige tijd geleden was er daar op de zelfde locatie een 'storing' en na onderzoek van mij bleek het sabotage te zijn. Snel opgelost door een knopje weer goed te zetten. Nu vermoedt de directie weer sabotage door concurrerende omroepen. Voor onderzoek komt er een team van de politie mee naar Moengo en wel van de forensische opsporingsdienst. In het stadje zelf komt de plaatselijke politie ook naar het gebouwtje waar de installaties gevestigd zijn. We onderzoeken de zaak, constateren vreemde zaken die het gevolg kunnen zijn van menselijk handelen. Met alle deskundigheid die er is, kunnen er niet bepalen of de brand begonnen is door een technisch gebrek of doordat iemand iets heeft willen saboteren. Met de meegenomen spullen lukt het om de tv zender weer in de lucht te brengen, met de radiozender lukt dat voorlopig niet. De zaak loopt nog steeds en de politiedossiers zijn nog niet gesloten. De zaak wordt nog vreemder als we pas deze week horen dat het brandalarm op een maandag om 12 uur 's middags afgegaan is en dat er pas om 17 uur iemand van het beheer van het gebouw is gaan kijken. Niet eerder als op de dinsdagavond krijgt de omroep een bericht dat er wat aan de hand is. Weer vraag ik mij af in wat voor soort land ben ik terecht gekomen?

Suriname, het lijkt zo'n rustig en vredelievend land. Toch staan de kranten iedere dag vol met vervelende zaken. De laatste weken: een paar woningbranden, waarvan zeker één aangestoken door ruziënde familieleden, moorden, berovingen, corruptieschandalen bij grote bedrijven en een mishandeling van een onderwijzeres door één van haar leerlingen. Deze laatste zaak is het gesprek van de dag en de onrust erover wordt aangewakkerd door een filmpje van de mishandeling op YouTube, gemaakt door een klasgenoot. Heeft men in dit land nog wel fatsoensnormen?

Op mijn werk ben ik de laatste weken meer betrokken bij de nieuwsgaring en iets minder met technisch werk. Daardoor kom ik meer op straat en zie meer gebeuren. De reden hiervoor is misschien te verklaren. In de afgelopen weken had ik wat minder direct werk te doen, of eigenlijk zat ik een beetje vast. Er is wel een lijst met dingen die ik zou kunnen doen, door mijzelf opgesteld, maar ik kwam hier niet verder mee. Voornamelijk door een gebrek aan materiaal dat een keer besteld moet worden en voor andere zaken ben ik afhankelijk van anderen die geen tijd kunnen vrijmaken. Dat leek mij het ideale moment om bij mijn baas aan te kaarten dat ik een tijdje het binnenland in wil. Na een mail uitwisseling had ik een bevestiging dat ik welkom ben in het dorpje Jaw Jaw voor vrijwillig onderhoudswerk in een vakantie-oord gedurende een paar weken. Ik had al

kunnen komen op 17 oktober. Mijn baas viel zowat van zijn stoel toen ik dat voorstelde. Het zou het bedrijf in grote problemen brengen als ik er nu voor enige tijd tussen uit zou gaan. Ja, een volgend project is de overschakeling van analoge tv naar digitale tv, dat voor het einde van het jaar moet gebeuren. Kan ik dan niet daarna de binnenlanden ingaan? Zou kunnen, maar mijn retour vliegticket staat op 14 december. Men wil graag de kosten van een wijziging van mijn ticket betalen om mij langer hier te houden. Of ik dat wil wordt niet gevraagd. Omdat ik geen contract op papier heb, zou ik elk ogenblik mijn koffer kunnen pakken en vertrekken. Naar Nederland of naar het binnenland, men kan mij niet tegenhouden. Maar met zo'n actie maak ik geen vrienden, dat is niet handig, nu niet en ook niet voor de toekomst.

Wel heb ik nu duidelijk aangegeven dat ik niet de hele dag bij de omroep wil zitten en meer van het land wil zien. Dat ik vorige week werd gevraagd om mee te gaan op reportage naar Coronie, twee uur rijden vanuit Paramaribo, lijkt haast geen toeval. Na mijn vakantie in Nederland heb ik er op aangedrongen dat ik een dag in de week vrij wil hebben. Dat is dan de zaterdag of de zondag, afhankelijk hoe het uitkomt. Die dag houd ik nu echt als mijn vrije dag en gebruik ik om meer van Paramaribo en omstreken te zien.

Coronie - Totness

Al enkele maanden loopt hier een natuurkunde studente rond in verband met een opdracht die ze voor de omroep doet. Daarnaast, of eigenlijk als tegenprestatie, werkt ze voor de nieuwsdienst van de omroep. Dat naast haar normale werk bij de forensische opsporingsdienst bij de politie. (Zie ook het verhaal hierboven) Bij de omroep ben ik aangesteld als haar begeleider. Ik word altijd blij als ze 's middags onverwachts langskomt, of om nieuwsberichten in te spreken, of om met mij over haar onderzoek of verslag te praten. Terloops heeft ze laten weten dat ze vrijgezel is. Ik heb haar uitgenodigd voor een etentje en ze heeft echt beloofd om gehoor te geven aan mijn uitnodiging. Maar nu heeft ze het even druk, haar studie moet afgerond worden en begin november vertrekt ze naar Nederland voor drie maanden. Ik kijk er naar uit om haar dan in Nederland weer te ontmoeten als ze in de buurt van Utrecht gaat logeren.

Tot zover de berichtgeving vanuit Paramaribo waar het naar zeggen nu de warmste tijd van het jaar is. Ik heb er nauwelijks last van. Binnenkort breekt ook het regenseizoen weer aan, dat betekent een korte regenbui eenmaal per dag.

Groeten en tot ziens in Nederland
Piet Buitendijk

(Geschreven in 'The Coffee Corner', tijdens twee dubbele espresso's en een stuk appeltaart)